

HALINA DORDOVÁ

Jóga léčí tělo i mysl

více na str. 6

DUCHOVNÍ SLOVO PRO DŘÍVE NAROZENÉ

Mezi různými věcmi, které si lidé navzájem přejí, je hlavně přání zdraví a dlouhého života. O jednom i o druhém se dočítáme v Bibli, protože jsou to dary z Boží ruky. Jednoho dne i my budeme staří, pokud naše dny neukrátní těžký úraz, srdeční infarkt nebo smrtelná nemoc. Ale k čemu to je, když nás ve stáří přepadnou nemoci a bolesti? Můžeme být ochrnutí, nebudeme se moci pohybovat, naše paměť se zhorší, oči zeslábnu, budeme hůře slyšet. Můžeme zůstat sami, odřezaní od všeho dění. Stroje, které jsou už neproduktivní, putují do starého železa. Ale co s lidmi, kteří již nemohou pracovat? Co pro ně udělat, aby i nadále zůstali šťastnými lidmi? To záleží na okolí, na rodině, na přátelích a známých, na sociálním zabezpečení starých lidí, na jejich penzi. Ale velkým dílem to záleží také na každém z nás. Musíme se učit stárnout. Být starý totiž není žádná katastrofa. Dny našeho stáří nemusí být nešťastné. **Učme se stárnout s mladým srdcem.** To je to celé umění. I léta stáří mohou mít svou krásu, radost a hluboký smysl. Člověk, který se během svého života drží Pána Boha, má naději na požehnané stáří. Nebraňme se stáří! Stárnutí se ohlašuje nejen tím, že už nedokážeme tak rychle běhat, že se dříve unavíme, že přestáváme dobře vidět a slyšet. Denní úkoly pak přesahují postupně naše síly. Je dobré si uvědomit, že stáří se nehlásí vždy ve stejném věku. Někdy přichází už ve čtyřiceti, jindy až v osmdesáti letech. Vždycky však přichází dříve, než jsme čekali. Myšlenka na stáří nás znepokojuje. Vyrovnat se s ním znamená podívat se mu zblízka do tváře. Stáří je nutno především přijmout. Nemá smyslu se mu bránit. Přišel-li jeho čas, je třeba přizpůsobit svůj život vyššímu věku. Není dobré rezignovat, zesmutnět a propadnout myšlence: Tak, teď už mám všechno za sebou. I stáří můžeme procházet, byť pokorně, ale se vztyčenou hlavou. Může se stát, že Bůh někomu naplánuje na poslední léta života nejdůležitější úkol vůbec. Proto nespěchejme s tím, že se stáhneme z jeviště života. Pamatujme, že Bůh neurčil člověku všeobecnou věkovou hranici, kterou nazýváme přechod do důchodu. Boží služebníci odcházejí na odpočinek, až nadejde den, o kterém Bůh rozhodl, že je třeba odejít a být s Kristem. Když se setkávám s lidským utrpením, často se přesvědčuji o tom, že mnozí nemocní lidé už většinou své utrpení přijali. Mnohdy se mi zdá, že v těžší situaci jsou ti, kteří o naše staré a nemocné pečují. Ti zasluhují často mnohem větší povzbuzení a slova uznání za to, s jakou láskou a trpělivostí den co den slouží svým bližním. Obdivuji všechny, kteří tolik obětí přinášejí ve službě nemocným.

Jak citlivý a vděčný může být starý člověk, můžeme poznat z následujícího požehnání starého člověka:

Bud'te požehnaní vy, kteří chápete, že moje nohy jsou už pomalé a že mé ruce se chvějí.

Bud'te požehnaní, kteří myslíte na to, že moje uši špatně slyší, že hned všemu nerozumím.

Bud'te požehnaní, kteří se nezlobíte, když něco upustím, kteří mi pomáháte najít moje věci.

Bud'te požehnaní, kteří mě dokážete rozesmát a snášíte moje slabosti.

Bud'te požehnaní, kteří máte ohled na moje potíže a mírníte mé bolesti.

Bud'te požehnaní, kteří mi dáváte pocítit, že jsem milovaný/á a jednáte se mnou laskavě.

Bud'te požehnaní, kteří zůstanete se mnou, až se budu ubírat na věčnost.

Bud'te požehnaní všichni, kteří jste ke mně dobří, kteří mě nechávají myslet na dobrého Boha a spojovat se s ním.

Já vám to určitě nezapomenu, až budu jednou u něho.

Alfred Volný
Farář

EVROPSKÝ TÝDEN MOBILITY V JABLUNKOVĚ

KOLOVANÁ

DOPRAVNÍ HŘIŠTE
ZŠ JABLUNKOV
PRO DĚTI MŠ NA KOLECH
A ODRAŽEDLECH
START V 15:00 HOD.

19.9.

18.9.

DO PRÁCE NA KOLE

PŘIJEĎ DO ŠKOLY
NEBO DO PRÁCE
NA KOLE, VYFOŤ SE A
POŠLI FOTKU NA EMAIL:
JACKI@JABLUNKOV.CZ

20.9

21.9

CYKLOVÝLET

DO BELKA
CYKLOVÝLET PRO ŠIROKOU
VEŘEJNOST A DĚTI
START V 15:00 HOD.
OD MŮ JABLUNKOV

ZÁVODY V PUMPTRACKU

ZÁVODY PRO DĚTI MŠ A ZŠ
DRÁHA U MĚSTSKÉHO
LESA JABLUNKOV
START V 15:00 HOD.

Jablunkov

PRO VÍCE INFORMACÍ A REGISTRACI ZÁVODNÍKŮ NÁS KONTAKTUJTE
NA TEL: 558 358 013 NEBO NA EMAIL: JACKI@JABLUNKOV.CZ

WYBITNI GÓROLE – ś.p. MARIA GWAREK Z KÓNIOKOWA

Maria Gwarek zwana Rabinkóm (1896-1962) – była mistrzyniom heknadli, stworzyła swój autorski wzornik koróncowy i inspirowała rzesie kóniokowskich heklowaciek do pracy twórcij. Stworzyła spółdzielniom korónczarskóm w Kóniokowie i była jednóm z założycielek Zespołu Regionalnego „Kónioków”. Kóntynuowała w sposób twórci tradycyje kóniokowskiego heklowania.

Pocióntki koniakowskiej korónki, zwanej „ruzióm” ginóm w mrokach przeszłości, jeji źródła siyngajóm łóśrodków koronczarstwa w monarchii austro-madziarskiej, a poprzez nie łónczóm sie z tradycjami koronkarskimi całej Europy. Kóniokowski korónczarki wypracowały własny styl i łoryginalne wzornictwo inspirowane faunóm a zwłaszcza floróm górskich łónek i lasów. Maria Gwarek przez całe žyci zbiyrała kwiaty, rośliny łónckowe, zieliny ci chwasty, kiere wklyjała do specjalnego zielnika, a nastympnie inspirowała sie ich niepowtarzalnymi kształtami, tworząc własne, łoryginalne wzornictwo korónckowe, ukazujónce w postaci korónki urokliwy świat beskidzkij przyrody.

Uś pyrski rzut łoka na kóniokowskóm „róziym”, nasuwo nó m porównani tego misternego wzoru do beskidzkij łaki pełnej kwitnóncych kwiatów, ziół i fantastycznych roślin z krainy baśni. Tu i ówdzie wprawne łoko dozdrzić poradzi teś jakisi motyw zacierpnióny ze świata zwierzón t (np. ślimoki, pajónczki, gynsi pompki, muszki, rybi chwosty, sowy) ci teś ze świata górolskiego wercajgu gospodarskiego (jak np. drabinka, karkoszka, źieberka, rzetoski, młynek, rogulka, świyeczki, płótno, kolca, krokiew, krzyżički, kościćek itd.).

Jako małe dziwciacko Marysia nauczyła sie wykonywać technikóm szydełkowóm koróncowe ciepce, stanowiónce tradycyjny elemynt žyńskigo stroju górolek ślónskich. Nastympnie poznała technikym kóniokowskiego heklowania, m.in. koróncowych kragli, serwetek (ruziciek) i wielkich serwet zwanych róziami. Jeji mistrzowsko twórczość, a nastympnie podjynto przez nióm działalność promocyjno Kóniokowa i kóniokowskij korónki doprowadziły do zaliczynio korónek kóniokowskich do najbardzij cyniónych wytworów ludowego rynekodziela artystycznego w Polsce, a Kónioków stoł sie jednym z głównych łóśrodków polskij twórczości ludowej. Dziynki inicjatywie Marii Gwarek powstała w Kóniokowie w 1947 r. Spółdzielnia Koróncarska. Włónczóno jóm potym w struktury łogólnopolskij spółdzielni „Cepelia”, w kierej Maria Gwarek została instruktorkóm koronczarstwa. Spółdzielnia ta skupiała porym setek koronczarek z całego Kóniokowa, dlo kierych koronczarstwo stało się źródłym pracy i zarobku, bez konieczności porzucanio gazdówki i wyjżdzanio daleko do roboty w jakimisi zakładzie.

Maria Gwarek brała aktywny udział w žyciu społeczno-kulturalnym Kóniokowa i regionu istebniańskigo. Po wojnie nie było jeście elektryfikacyji w kóniokowskich dómach. Korónczarki heklowały jyny za dnia abo przy słabym świetle lamp naftowych. Maria Gwarek walczyła o umożliwiyni koronczarkóm twórcij pracy w jesienno-zimowe wieczory. Jeździła w tym celu z koróncami pod pazuchóm azie do samej Warszawy i wywalciła pełnóm elektryfikacyjym Kóniokowa w latach 50. XX w. Była jednóm z inicjatorek założynio Zespołu Regionalnego "Koniaków", w kierym – mimo podeśtego wieku – sama teś wystympowała.

W 1962 roku, w wieku 66 roków, podjyna sie wykónanie wielkij rózi z niezwykle cinykich, chirurgicznych nici jako daru dlo królowej brytyjskij Elżbiety. Niestety śmierć nasij kóniokowskij mistrzyni przerwała w połówce tó m procnóm siplackym - królewsko rózia nigdy nie została dokóńcióno i została w swej niedokóńciónej postaci na wdycy w Kóniokowie. Tym sposobym niedokóńcióńóm królewskóm róziym mogomy łogłóndać w Izbie Pamiyni Marii Gwarek na Siańcach w Kóniokowie. Coby prowodziwie docynić mistrzostwo, precyzyjym i kunszt tyj rózi naleziałoby łogłóndać jóm przez szkło powiynkszajónce. Dziepro wtedy, z bliska, widno subtelność i misterność kwiatowych motywów tyj artystycznie wyrażónej - za pomocóm cinyutkich nici i heknadli - krasy nasij beskidzkij Arkadyji.

Muzeum Korónki – Izba Pamiyni Marii Gwarek powstała w 1962 roku. Można w nij podziwiać: roztomaite korónki, ciepce, wysicia chust, kryzy, heklowane kragle, wstawki do bielizny pościelowej, firanki, „zómbki” czyli serwetki na półki i inksi koróncowe cuda inspirowane elemyntami przyrody i górolskich tradycyji.

Z górolskim pozdrowiynim
Andrzej Suszka z Rupiynki łod Fiedora
(Foto: autor)

NÁŠ PARK

Fotografická výstava - Igi Levák

JACKi, Mariánské Náměstí 1, Jablunkov

Vernisáž výstavy 11.9. 2023 v 18:00 hod.

Výstava potrvá do 5.10.2023

SESTAV SI SVŮJ RODOKMEN

genealogické workshopy

JOSEF KLIMEK

Jablunkov, knihovna

3.10.2023

10.10.2023

17.10.2023

24.10.2023

OD 9:00-11:00 HOD.

POČET MÍST JE DMEZEN

REZERVACE NA TEL. 777 975 217

JÓGA LÉČÍ TĚLO I MYSL

HALINA DORDOVÁ

Narodila se a bydlí v Návsi. Celý svůj život zasvětila lékařství. Vystudovala Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně v Brně (Teď Masarykova univerzita), lékařská fakulta, obor Dětské lékařství. Pracuje na Poliklinice v Jablunkově. Je známá svými dobrými výsledky a lidským přístupem. Léčí lidi komplexně, proto využívá i alternativní způsoby. Je velkou propagátorkou jógy a učí lidi, jak se nejlíp starat o sebe a o svoje zdraví.

Celý život jste pracovala jako lékař léčebné rehabilitace. Baví Vás to pořád?

Dlouhé roky jsem pracovala jako Primářka léčebné rehabilitace v Sanatoriu Jablunkov. Po odchodu do důchodu jsem nechtěla zůstat doma a tak jsem šla pracovat jako ambulantní lékař na Polikliniku. Spolu se mnou se tak rozhodla i moje zdravotní sestra, ordinujeme 2 dny v týdnu. Rozdíl je v tom, že už nejsem vedoucí pracovník, protože na Poliklinice je samostatná rehabilitace. Pokud se člověk cítí dobře, práce mu chybí, a taky kontakt s lidmi. Před 20. lety, když jsem onemocněla rakovinou a ležela v nemocnici v Ostravě, říkala jsem si, že pokud bych bydlela v Ostravě, do práce jako lékař se už nevrátím. Dělal bych jógu. V Ostravě bych se užívala, je tam více lidí, kteří se zajímají o alternativní léčbu a různé metody cvičení.

Myslíte si, že byste více pomáhala lidem tou jógou než jako lékař?

Možná z jógy bych měla lepší pocit, protože bych potkávala lidi, kteří chtějí sami pro sebe něco udělat. Na ambulanci se stává, že přijdou lidé jen pro léky a nejsou ochotní cvičit, chtějí třeba masáž. Někdy se jedná o psychické problémy, a když léčí tělo, nemusí o tom mluvit. Přitom základ nemoci je někde jinde. V józe by se to spravovalo samo o sobě. Pak na rehabilitaci přicházejí lidé, kteří si myslí, že fyzická práce je cvičení. S mechanizací se vše dělá rychle, ve stresu, ta práce je hodně těžká, a to není cvičení. Vidím v józe větší sílu, ale nedokázala bych bydlet ve větším městě. Celý život žiji v Návsi, blízko lesa a nikdy bych neměnila. Když jsem studovala v Brně, měla jsem to město hodně ráda, ale věděla jsem, že je to jen dočasně.

Lékařství, alternativní léčba, jóga - co bylo první?

Na prvním místě byla jóga, ale rozhodnutí, že budu lékař, bylo už od základní školy. V roce 1968, když jsem byla na gymnáziu, začaly vycházet knihy, které tady předtím nebyly. Ve škole mi nikdy nešel moc tělocvik, nedokázala jsem udělat stoj na hlavě, výmyk a podobné věci. Když vyšla kniha profesora Karla Wernera „Hathajóga“, já ji přečetla, začala cvičit a uvědomila si, že tohle je moje cesta. Úplně mě to nadchlo, rozhodla jsem se, že se sama naučím stát na hlavě a tak jsem začala s jógou. Pochopila jsem taky, že nezáleží na tom, jestli to někomu dokážu, nebo nedokážu.

Myslíte si, že alternativní medicína nastupuje v momentě, kdy už ta klasická nepomáhá?

Obě dvě se spojují, jedna druhé může pomoci. Jógu lze připojit k čemukoliv, třeba u sportovců, kdy využívají techniky na zklidnění a koncentraci. Podobně působí zen, bojové techniky a jiné alternativní metody. Pokud někdo nemá trpělivost na jógu, říkám, ať dělá bojové techniky, ale bez boje. Ten začátek, příprava na boj, je zdravé. Nemá se bojovat mezi sebou, kdo je lepší. Alternativní medicína je mnohem pomalejší, než klasická. Je potřeba hodně trpělivosti, než začne působit. Když má člověk dlouhodobě špatnou životosprávu, nemůže chtít výsledek hned. Při alternativní léčbě musí být čas na čištění organismu, pak ovšem výsledek je na delší dobu. U klasické medicíny je nevýhoda těch vedlejších účinků. Když je ale alternativní léčba špatně dělaná, taky může mít vedlejší účinky.

Proto je důležité, aby ten, kdo léčí, měl i medicínské vzdělání, jinak vzniká riziko pro pacienta. Na druhé straně je hodně lékařů, kteří se alternativou zabývají. Když se spojí klasická medicína s alternativní, tak je to dobře.

Kdy jste začala medicínu spojovat s jógou?

Během studií byla pro mě jóga jógou a medicína medicínou. Spojovat jsem je začala teprve, když jsem přešla z dětské lékařky na rehabilitační lékařku. Nejdřív jsem dělala půl úvazku na dětském a půl na rehabilitaci. V té době se používala akupunktura běžně a já jsem k tomu přidala jógu. Začínali jsme s malými kurzy a vkládali je do cvičení. Nakonec jsem si vybrala jako obor rehabilitaci.

To už bylo tady v Plicním sanatoriu v Jablunkově?

Nejdřív jsem pracovala na dětském oddělení v Třinci, tam jsem dělala první atestaci. Potom půl úvazku na dětském a půl na rehabilitaci. Pak jsem pracovala u primáře Pastuszka na Podlesí. Po roce 1989 jsem odešla z Třince do Jablunkova. Kdysi bylo sanatorium jen pro plicní pacienty. Teprve později se k plicnímu oddělení přidala i rehabilitace. Tehdejší ředitel Miloslav Honza byl velmi pokrokový a věděl, že ve všech oborech se vyskytují problémy páteře a u plicních pacientů obzvlášť. Tak vznikla vodolčba a rehabilitace. Na začátku se nepřijímalo ambulantní pacienty jako dnes, rehabilitace byla jen pro ty, kteří leželi na lůžku na plicním. Já jsem nastoupila až za doby paní ředitelky Ivany Słowiackové, kdy tam byla už celková rehabilitace a vzniklo to lékařské místo. Paní ředitelka měla plány do budoucna, aby se na rehabilitaci školili rehabilitační instruktoři z jiných plicních ústavů. Bylo by zaměřeno hlavně na astmatiky. To mě hodně oslovilo. Se změnami v Sanatoriu však k realizaci nedošlo.

Jak podporuje stát alternativní léčbu?

U nás žádné překážky klasická medicína nedělá, ale pojišťovny tuto léčbu nepřepĺáci. Takže vlastně podporování této medicíny není. V některých státech je to ještě přísnější, lékař nesmí pacientovi ani říct, že má cvičit jógu. Kdysi za mých studií se třeba akupunktura normálně učila, byla to běžná léčba. Později se v parlamentu schválilo, že alternativní léčba nebude hrazená pojišťovnou. Je to lobby farmaceutických firem. Lékaři, kteří dělají akupunkturu, jí dělají dál, ale ze své vlastní vůle.

Zabýváte se i alternativní léčbou, takzvanou přenesenou bolestí?

Je to díl alternativní léčby, který se dívá jinak na energie, které působí nemoc. Těžko jde pak spojit s klasickou medicínou.

Klasická medicína se směřuje podle anatomie a fyziologie, proto je to pro ni nevysvětlitelné. Ta bolest z vnitřních orgánů může vyzařovat do určitého místa na těle, často do ramene. Také emoční bolest se často přenáší na fyzickou bolest a odráží se na páteři - na linii krku a hrudníku, a pak na linii bedro-kříže. Tam se ukládá stres třeba z těžkých zážitků, ze situací, kdy jste bezmocní. Ale jinak přenesené bolesti se spojují s tím jiným pohledem na energie těla, a tím já se nezabývám.

Alternativní medicíně se často také říká přírodní medicína. Věříte v sílu přírody – bylinky, les?

Existuje japonská lesní terapie Shinrin-Yoku, která má pozitivní účinky jak na naše tělo, tak mysl. Jsou na to i výzkumy. Když někdo pobývá 3 hodiny v centru lesa, už se dají v laboratoři zjistit změny ve složení krve. Když jste tam déle, změny jsou už viditelné. Samozřejmě léčivé je i moře, vodopády a vysoké hory, všechna místa, kde je silná přírodní energie. Někdy se stává, že třeba malé děti, které mají trochu narušenou imunitu, u moře dostanou tak obrovskou dávku energie, že se jejich organizmus začne léčit a projeví se to vysokou teplotou.

Vedete také kurzy jógy?

Vždy je lepší začít kurzem, teprve pak podle knihy. Ne všechno jde z knihy pochopit, ne vždy pak cvičíte správně. Já musela začít s knihou, protože v té době kurzy nebyly. Knize prof. Karla Wernera jsem propadla. Kniha byla kritizovaná z důvodu, že je příliš náročná, a když se člověk učí sám, může pak cvičit špatně. Podle mě je ta kniha napsána dobře, jen je třeba ji číst pozorně, nespěchat a pak si neublížíte. Trvalo mi to dlouho, musela jsem vše sama vycítit, opravit. Když se u nás začalo dělat kurzy, cvičilo se podle Paramahansy Svámí Mahéšvaránandy, který založil společnost „Jóga v denním životě“. Bylo to o hodně později a jeho sestavy byly jednodušší. Navštěvovala jsem i kurzy. Ted' už mám třetí trenérskou úroveň v józe.

Proč na jógu chodí většinou jen ženy?

Ke mě proto, že jsem chtěla ve svých kurzech jenom ženy. Myslím si totiž, že ženy mají všechno v životě náročnější, chodí do práce, mají domácí povinnosti. Když se objeví problémy, často na ně zůstanou samy. Žena se dokáže postarat o rodinu, pečovat o děti i v těch nejhorších podmínkách. Jóga jim může pomoci. Chtěla bych, aby si ženy našly vždy i doma na jógu čas a pokud ne, tak aspoň aby chodily cvičit. Kromě toho ženy častěji řeší některé věci alternativou, bylinkami, proto chodí na jógu víc. Doběhly mě jednou jablunkovské kurzy – paní se zapsala 2x, ukázalo se, že zapsala taky svého muže, tak jsem otevřela kurzy pro všechny.

Vaše zájmy jsou spojené i se zdravým životním stylem. Jak nás ovlivňuje jídlo?

Prošla jsem různými školami. Když jsem měla rakovinu, jedla jsem podle krevních skupin. Autor Peter J. D'Adamo je často zavrhaný, ale já jsem to měla odzkoušené i na sobě a taky při obezitách, a něco na tom bude. Makrobiotika je taky zajímavá, abychom se uzdravili, pročistili, dosáhli třeba jiné váhy, ale dá se držet rok. Pak už makrobiotici vypadají jako nemocní lidé, mají třeba modré kruhy pod očima. Nic, co se drží striktně, není dobré. Příkladem může být prezident vegetariánské společnosti v Anglii, který zemřel na cirhózu jater. Přitom nikdy nevypil ani štamprli. Když se totiž jí hodně syrové stravy, v žaludku kvasí a neustále vytváří malé množství alkoholu. Kdysi lidé jedli, co si vypěstovali, co v dané oblasti rostlo. Teď je jídlo lehce dostupné a lidé se přejídají anebo drží příliš jednostrannou dietu.

Měla jste i kurzy hubnutí, ale jen pro lidi s velkou nadváhou. Proč?

Lidé si myslí, že musí zhubnout najednou hodně kilo. Ale když člověk tloustne 10 let, tak taky musí pomalu hubnout, nechat to nejmíň na 2 roky, aby to bylo trvalé. Je třeba jíst všechno, ale v menších dávkách, jíst čím nejmíň cukru, méně bílé mouky. U nás, a ve Slezsku obzvlášť, se jedí příliš velké porce. Když dítě nechce jíst, nemáme ho nutit. Než začneme jíst, měli bychom pocítit hlad. Někteří mojí pacienti dokonce hlad vůbec necítí. Moje kurzy byly jen pro obézní lidi, protože mírná nadváha ještě není nebezpečná. Taky když má někdo jídlo jako společenskou zábavu, relaxaci, dělá mu to radost, tak mu to méně škodí, než když si jídlo vyčítáte.

Je důležité vnímat neustálé svoje tělo, co nám říká?

Ano. Je důležité vnímat tu chvíli, kterou žijete a vnímat sebe. Nebýt ani v minulosti, ani v budoucnosti. Nepřemýšlet o minulosti anebo vše odkládat. Je třeba soustředit se na to, co zrovna děláme.

Mít radost aspoň z malých věcí a z této chvíle, protože nevíme, jestli příští chvíli budeme mít. Vietnamský zenový mistr říká: „Meditace je to, co žijeme právě teď.“

Je pro Vás jóga spojená s vírou?

Přečtu vám citát od Gangy White. S tím se ztotožňuji a je to vyjádření i mojí víry:

„Co kdyby našim náboženstvím byla vzájemnost, naši školou život sám a naši modlitbou běžná slova. Co kdyby tím pravým chrámem byla celá naše planeta, lesy naším kostelem a řeky, jezera a oceány posvátnými vodstvy. Co kdyby naše vztahy byly meditace a život sám naším učitelem. Moudrost naším sebepoznáním, a láska středem naší existence.“

Uznávám řád jógy, je to 10 věcí, stejně jako v křesťanství 10 přikázání. Pět z nich se dělá a pět se nedělá. Ten jógový řád mi připadá mnohem hlubší, než křesťanský. Jeden příklad za všechny: „Nezabiješ“ v józe zahrnuje i přírodu, zvířata a vesmír, a to se mi líbí.

Je s tou jógou spojeno i umění?

Jóga spíše povzbudí otevřít dveře k umění. Když se člověk zabývá duchovní částí, tak v sobě nachází i talenty, nebo potřebu sebevyjádření. Tudíž píše, maluje, hraje. V józe je hodně mistrů, kteří dělají umění. Talenty se také s jógou zvyrazňují, prohlubují a více otevírají světu.

Je jóga Váš životní styl?

Ano, snažím se žít podle toho, čemu věřím

Ovlivnila Vás východní kultura i v jiných směrech?

Myslím, že spíše ne.

Těší Vás výsledky Vaší práce?

Každého člověka to potěší. Každá práce je důležitá, každá má své radosti. Nejvíc mě těší, když potkám lidi, kteří začnou cvičit, začne jim přinášet výsledky, a oni se v tom najdou. Víím, že jsem je nastrčila na dobrou cestu. V Dolní Lomné jsem roky měla jógovou skupinu žen, kde se na cvičení velmi ujaly mudry – takové uložení prstů, které ovlivňuje celé tělo. Dá se s tím i léčit. Dokonce paní, co byla alergická na sluníčko, říkala, že ji pomohla mudra na alergii. Je o tom kniha Kim da Silva, kde jsou mudry všechny popsány. Ty důležitější mudry jsem učila v hodinách. Moje cvičenky se ostatní mudry naučily podle knihy. Když jsem pak byla na nemocenské, radily mi, jaké mudry mi pomůžou. Našly se v tom a já mám nesmírnou radost. Vlastně mě už nepotřebují.

Máte i jiná hobby, anebo už na to nezbývá čas?

Jsem náruživý čtenář. Čtu hodně o józe, alternativní léčbě, ale čtu i beletrii, hodně mě baví životopisy. Knížky si kupuji a některé přečtu a pošlu dál. Mám ráda práci na zahradě, pěstuji květiny, mám velká vřesoviště. Pak se věnuji mým pejskům. Jeden je Bernský salašnický pes, je to čertík, pak Pyrenejský horský pes, milý pes. Mám ještě hodně starého jezevčíka, je doma a už ho bolí nohy.

Jak vzpomínáte na svoji politickou kariéru, kdy jste pracovala jako poslankyně? Vyplývalo to opět z potřeby být tady pro lidi?

Člověk všechno dělá proto, aby z toho něco dobrého bylo. K politice mě přemluvili, prý je to zážitek k nezaplacení a takovou zkušenost už nikde nezískám. Byli jsme tam jen půl roku, protože se pak republika rozdělila. Viděla jsem práci z vnitřku a víím, o čem se jedná, jak se jedná, jak ta práce vypadá, jak by mohla vypadat a jak vypadají výsledky. Byl tam velice chytrý a hodně lidský profesor onkolog, kterého taky přemluvili. Pak už nechtěl pokračovat v politice a říkal: „Neměl jsem tam chodit ani na toho půl roku“. Pokud všichni lidé neuvídí, že je něco špatně. Pokud nepůjdou k volbám a nebudou chtít něco změnit, jeden člověk nic nezmůže. Nemůžeme zůstat doma a říkat: „to není o mě“. Všichni tady žijeme, každý má možnost ovlivnit něco svým hlasem. Moc jsem si přála, aby k medicíně byla přidána i část té alternativní léčby, ale nedalo se to prosadit.

Jaké je vaše životní krédo?

„Slunce svítí, i když ho nevidím.“

Co byste chtěla lidem vzkázat?

Ať mají radost ze života, ať si užívají každou chvíli, ať přemýšlejí o sobě, svém nitru i o rodině. Ať cvičí.

**Děkujeme za rozhovor Irena Jurgová
(foto: archiv Halina Dordová)**

NA GRÓNIACH, SAŁASZACH SWOBODA...

Historia naszego regionu je przełokrotnie ciekawo a naisto by sie nie wlyzła na jednóm kartkym. Trza byłoby wyincej hrubucnych ksióńzek, gdyby sie miało wszecko dokumyntnie łopisać. Nie pamiyntóm tych czasów, jaki to tu kiejsi było, jak sie jeszcze po tych naszych gróniach łod Łysej Góry, aż po Baranióm Góre pasło tysińce łowiec na sałaszach. Lasy wtedy wyglónały jako roztargany kabot a nałokoło Jabłónkowa był sałasz Girowa, Bagiynec, Wielki Dupny(i), Stożek, Wojtowa, Kostkow, no i po drugi strónie ku Kozubowej sałasz Liszczy, Gródkowo a ku Mostóm sałasz Skałka a Beskid Czerchlany.

Ani na jednym sałaszu już łowiec nie widać, nie słyhać. Jedyny porzónndny sałasz je w Kóniokowie na Istebnym, kany nałokoło łOchodzitej wypasuje pastwiska Pieter Kohut. Sałasznicki styl pasynio je typowy dlo całego masywu Karpat łod terenów Rumuński Wałachie, aż po Moravské Valašsko. Baczowani z łowcami sie dzierzi w Polsce, na Słowiokach, na Ukrajińskich Połoninach, a też tam, z kiyl prziszło, w Rumuńskich Gróniach. Wszystkie ty nasze Grónie, Pszislupy, Kiczery, Kikule, Magury, Czerchle, Grapy, Szigły mogomy nónść w całych Karpatach. Ty nazwy sie wywodzóm z romańskigo jynzyka rumuńskigo. W naszych familijach na Goroliji sóm też nazwiska ludzi, kierzi prziszli z wychodu spoza gróni: Bojko, Rusnok, Wałach, Wałaszek itp.

Chcioł bych Wóm tu ukozać pore świyżich fotek, jak sie jeszcze pasie na Zakarpacki Ukrainie. Ludzie jóm znali za „piyrski republiki“ jako Podkarpackóm Ruś. Fotografie nie potrzebujóm żodyn łopis, bo se tam każdy nóndzie to swoje. Sóm my jedna wielko rodzina ludzi, kierzi żyjóm w gróniach, albo pod nimi. Mómy wspólnóm historie i tradycje, kierymi sie mogomy wzajemnie dzielić a chwolić, bo sie naprowdym nimómy za co gańbić.

Jedynie nóm może być gańba, że sie jeszcze dzisio nikierzi z nas fórt gańbióm za swoje korzynie.

Niech sie darzi!

Janek z Brzega
Foto Autor

FARNOST JABLUNKOV ZVE NA PŘEDNÁŠKY SPOJENÉ S DISKUZÍ

SO 7/10/2023

Farní kostel Jablunkov

UMĚNÍ ŽÍT

MAREK VÁCHA

Program:

8.30-10.30

- pro mládež a biřmovance - „CHUŤ ŽÍT“

15.00-17.00

- pro širokou veřejnost
„Pro věčné začátečníky“ (podle knihy WAKAN TANKA)

18.00-19.00

- mše svatá s promluvou Marka Váchy

Pedagog, teolog, katolický kněz, genetik,
spisovatel, Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha, Ph.d.

NEDOBYL JSEM HORU, ALE HORA MI DOVOLILA NA NI VYSTOUPIT

IGNÁC (IGI) LEVÁK

Pochází z Chotěšova u Plzně, narodil se v Belgii, ale už od roku 1984 bydlí v Jablunkově. Jeho zaměstnáním byla těžba uhlí, jedna z nejtěžších prací, přesto je duší umělec. Bůh mu nadělil talent vnímání krásy kolem nás a zachycení ji na fotografii. Protože má rád přírodu, oslovil ho buddhismus, který staví člověka na stejnou úroveň jako všechno živé. Je to člověk veskrze skromný a teprve když se před 13 lety stal členem Fotoklubu Jablunkov, mohl se o zážitek ze svého umění podělit i s námi. Při focení ho oslovuje hlavně příroda a také krásná zákoutí města Jablunkova.

Tahle práce mě bavila. V roce 1984 se začaly stavět byty v Jablunkově a my se s manželkou rozhodli přistěhovat sem. Znal jsem to tu, navštívil jsem Jablunkov už dříve při svých toulkách po horách.

Kdy jste začal s tím horolezectvím?

V roce 1975 jsem se přihlásil do JAMESu – je to zkratka: idealismus-alpinismus-morálka-entusiasmus – spolek zavedený na Slovensku v 1921 roce. Pořádali tehdy týdenní horolezecký kurz na Popradském plese v Tatrách. Absolvoval jsem tam horolezecké základy, a když jsem přijel domů, tak jsem se hned přihlásil do oddílu horolezců „Baník 1. máj Karviná“. Bylo nás tam hodně, kolem 100 horolezců, a moc jsme se mezi sebou neznali. Založili jsme proto nový oddíl „Baník ČSA“ při Dolu ČSA. V roce 1990 s pádem komunismu se oddíl rozpadl, bylo plno jiných zájmů. Tak jsem začal jezdit už jenom soukromě do Tater. Ze zdravotních důvodů jsem po roce 2000 nelezl, jen jsem tam byl jako turista a ještě se tam chystám. Hory mi daly hodně. Naučil jsem se něco o geologii, fauně a flóře. Navázal jsem mnohá celoživotní přátelství a dodnes se scházíme.

Odkud se vzalo Vaše jméno Igi, je dost neobvyklé?

Jmenuji se Ignác. V mládí jsem hodně dělal horolezectví, kde měl každý nějakou přezdívku. Mezi horolezci je to obvyklé. Moje jméno mi prostě zkrátily na Igi. Od té doby mi to zůstalo a doteď ho používám. Jinak Ignáců v Česku moc není. Doma nás bylo 6 dětí. V den, kdy jsem se narodil, rodiče koukli do kalendáře, a co viděli první, také jméno mi dali.

Kde jste se narodil?

Já se narodil v malém království Belgii v roce 1938. Otec tam odjel za prací na šachtu. Moc se mu tam zalíbilo a tak matka odjela za ním a tam jsem se narodil. Po válce jsme se vrátili do Chotěšova u Plzně. Rodiče pocházejí sice ze Slovenska, ale v Chotěšově koupili dům, kde jsme žili až do mých 19. let. V tu dobu jsem šel na vojnu, a mám pocit, že mě zničila. Byla tam hrozná šikana. Jinak by mě ta vojna bavila, měl jsem 1. třídu jako radista. Pak se naskytl možnost, že mohu odejít, když se přihlásím na 15 měsíců na šachtu. Přihlásilo se nás víc, ale tam to bylo taky těžké a někteří to vzdali už po 14 dnech. Já to chtěl vzdát taky, ale vydržel jsem. Byl to důl ČSA v Karviné. Po 15. splněných měsících mi nabídli práci na ekonomii a já zůstal.

Jak dlouho jste se věnoval tomu horolezectví a kde všude jste byl?

Aktivně jsem se horolezectví věnoval asi 30 let, i když vždy jako amatér. Z našich míst v Severomoravském kraji mě nejvíc oslovila Godula v Komorní Lhotce, kde je lom. My jsme tomu říkali cvičná skála, ale správný horolezec tohle nikdy neříká. Pak Kružberk, Rabštejn, Čertovy skály u Valašských Klobouků, v Čechách Sedmihorky, Adršpach. Hodně jsme lezli v Porubce u Žiliny na Slunečné skály, jsou nádherné. Dokonce jsme tam jezdili pravidelně jednou za 14 dní. Samozřejmě nejkrásnější byly pro mě Vysoké Tatry. Je to moje srdeční záležitost. Pokaždé, když jsem lezl na nějakou horu, měl jsem u sebe foťák. Tehdy jsem dělal hlavně diapozitivy. Teď, když technika pokročila, dokážu z těch diapozitivů, pokud je to dobře nafocené, naskenovat i metrovou fotku. Na výstavy dávám vždy aspoň jednu z diapozitivů. Teď mám na nádraží v Návsi jednu z Julských Alp. Tam jsem byl 3 krát, je to ve Slovinsku. Nejvyšší hora je Triglav. Dokonce je vyšší než Gerlach. Byl jsem taky na Kavkaze, ale jen jako turista. Hodně jsem tam fotil. Nedali nám tam povolení k lezení, dokonce jsme museli chodit jen po turistických stezkách a ještě s průvodcem. V Tatrách jsem v roce 1982 vylezl „Hokejku“, čímž jsem si splnil jeden z mých snů. Je to západní stěna Lomnického štítu, kde je převis ve tvaru hokejky. Každý, kdo chtěl být v 50. letech v reprezentaci Československa, musel vylézt „Hokejku“. V Alpách ještě za komunismu jsme vylezli na Mont Blanc, to je můj nejlepší výkon v Evropě.

Jaký je to pocit vylézt na jednu z nejvyšších hor světa?

Na horách člověk zjistí, že lidský život nic neznamena. Stačí jedna lavina, a člověk zmizí. Nedávno jsem četl knížku od Jima Davidsona „Můj Everest“ - „Nejvražednější den v dějinách Everestu“. Davidson vypráví, jak poprvé chtěl vylézt na Everest a zažil tam obrovské zemětřesení. V celém Nepálu tehdy zahynulo 30 000 lidí. Laviny padaly po pravé a levé straně jejich tábora. Dva roky se připravovali a vše šlo vniveč. Vylézt na Everest se mu povedlo až napodruhé. Knížky mě ovlivnily v tom horolezectví hodně. Mezi jinými od Maurice Hercoga, Francouze, který jako první zdolal osmitisícovku a omrzly mu všechny prsty na levé i pravé ruce. Četl jsem i Reinholda Messnera, který byl jedním z těch, co dobyli všech 14 osmitisícovek, Edmunda Hillaryho, který se proslavil tím, že jako první vystoupil na Mont Everest. Ve všech těch knížkách o vysokých horách se všichni horolezci na hory dívají s pokorou. Neříká se, že jsem dobyl Mont Blanc, ale že hora mi dovolila vystoupit na Mont Blanc. Já jsem měl štěstí, že mi to dovolila. Přes ty hory a tu četbu jsem se dostal k buddhismu.

Jste buddhista?

Nejsem buddhista, ale jejich víra se mi líbí. Pro naši židovsko-křesťanskou civilizaci je celá země podřízená člověku. Hinduisté a hlavně buddhisté chrání veškerý biologický život. Pro ně rostliny, zvířata a celá příroda mají stejná práva jako člověk. To se mi líbí. Také meditace. Celý náš život je ovšem ovlivněn naší kulturou, tak mi to moc nejde.

Jakým fotoaparátém jste fotil v dobách svého horolezectví, byly to černobílé fotky?

To byly všechno černobílé fotky, ale já dělal hodně i diapozitivy, ty byly barevné a daly se jen promítat. Taky jsme dělali přednášky pro děti o horách, v té době ještě internet nebyl.

Fotil jste od začátku, kdy jste začal lézt ty skály?

Já jsem fotil celý život. Když jsem chodil na hory a viděl tolik krásy, snažil jsem se ji nějak zachytit. Později jsem začal jezdit do Tater, na skály v Čechách a na Moravě, byl jsem na Kavkaze, na Mont Blancu, takže jsem začal fotit ještě víc. Fotil jsem však jen pro sebe. Díky manželce jsem se pokusil někde toho koníčka uplatnit. Seznámil jsem se s členy Fotoklubu a přidal se k nim. Teprve tam jsem se naučil něco o kreativní fotografii. Dnes totiž fotí každý, ale málokdo dělá fotky. Fotka je něco úplně jiného, jsou to hodiny práce.

Teprve ve Fotoklubu jste se naučil něco o těch technikách?

Tam jsem teprve přišel na to, že se fotky taky upravují a jak. Už třeba jenom takové banální chyby, když na fotce něco přebývá. Dá se to vymazat a nemusíte fotku oříznout, protože pak byste přišli třeba o formát anebo celkovou atmosféru fotky. Používám program na úpravy fotek ZOONER. Někdo raději používá Photoshop.

Ten je naprosto dokonalý, ale dost složitý a hodně drahý. Já většinou o fotce nejdřív přemýšlím, takže ji pak upravovat nemusím. Co se týče expozice, tu upravuji vždycky, kdy měním čas focení podle toho, jestli to má být ostré anebo v pohybu. Baví mě to a jsem rád, že i v pozdějším věku jsem se naučil používat internet. Jsem i na sociálních sítích. Teď, když jsem zůstal bydlet sám, zemřela mi manželka, je to také moje komunikace se světem.

Která témata jsou pro Vás nejzajímavější?

Hlavně fotím přírodu, krajinky, Jablunkovsko a město Jablunkov - budovy, uličky, výhled z mého bytu. Jablunkov mě natolik zaujal, že když jsem se seznámil s Tondou Szpyrcem, ten mi daroval asi 500 fotek starého Jablunkova. Fotil jsem celou rekonstrukci kostela, exteriér i interiér, k tomu mám asi 500 fotek. Fotil jsem od prvního dne rekonstrukce každý den. Chtěl bych z toho udělat menší knížku.

Dáváte názvy svým fotografiím?

Ve Fotoklubu je pravidlo, že se názvy fotografiím dávají. Na výstavě je lepší, když fotografie mluví sama o sobě. Já osobně názvy dávám nerad.

Jak byste své fotografie charakterizoval?

Moje fotografie se nesoustřeďují na detaily, takových fotografií moc nemám. Spíš fotím krajinu. Výstava, která bude zrovna probíhat tady v JACKi, se jmenuje „Obrázky“(Náš park). Kdybych fotil detaily, nebylo by poznat, že je to Jablunkovské arboretum. Takže jsem se snažil fotit tak, aby to každý poznával. Jak mě charakterizují ve Fotoklubu nevím, ale všichni se mezi sebou už známe a dokážeme hned odhadnout, od koho je která fotka.

Proč jste se zrovna teď rozhodl udělat samostatnou výstavu?

První samostatnou výstavu jsem měl před 10.lety ještě na radnici, pak další za pět let na mé jubileum v Ursusu. Slíbil jsem si, že půlkulatiny zase takhle oslavím.

Jaké výstavy máte s Fotoklubem?

Každý rok by se měla konat výstava Fotoklubu Jablunkov. Mívali jsme ji na radnici, ale pak se nám zdálo, že ta obřadní síň je samostatně tak nádherná, že ty fotky to ruší. Naposled jsme měli výstavu tady v JACKi před rokem. Z Fotoklubu trvale vystavujeme na nádraží v Návsí, na autobusovém stanovišti v Návsí, u DDM, v jídelně Základní školy na ulici Lesní, na chodbě Střední školy Jablunkov, v Dolní Lomné v areálu.

Účastníte se nějakých soutěží?

Kdysi jsem se účastnil soutěže „Mapový okruh“, kde se hodnotily fotografie jak českých, tak slovenských fotografů. Každý dává 2 fotky, z každého fotoklubu ty fotky putují po ostatních fotoklubech a všichni udělují body. Proto to trvá celý rok. Kdysi se hodnotily fotografie pouze mapovým okruhem, jen tak jsme měli zpětnou vazbu. Přestal jsem se této soutěže účastnit, protože se mi zdá, že fotografa nejde hodnotit podle jedné fotky a taky se mi nechce čekat rok. Dnes je těch možností více, dokonce můžete poslat fotku profesionálovi, který vám ji ohodnotí.

Fotoklub má prý povolený vstup do Mionší?

Do pralesa Mionší je vstup jen na povolení, a my jsme ho jako Fotoklub výjimečně získali. Musíme to jenom pokaždé nahlásit na CHKO Beskydy předem. Od února do konce června je tam zakázaný vstup, protože v té době hnízdí ptáci.

Ale od konce června do konce ledna tam chodíme, převážně ve skupinách 2 – 3 lidí. Nejkrásnější je tam asi podzim. Díky tomu máme možnost předat lidem fotografie z míst, které by jinak neměli šanci vidět.

Kromě focení jaké máte koníčky?

Mám rád jakoukoliv literaturu z celého světa. Jsem ovšem hlavně vášnivý čtenář poezie. Kvůli americkým básníkům jsem se dokonce začal učit anglicky. Samozřejmě, že krásná je i ruská poezie. Mám rád básně už od mládí. Tenkrát vycházel měsíčník „Plamen“, který vydával Svaz československých spisovatelů. V něm vyšla jedna báseň Vladimíra Holana, a ten mě ovlivnil na celý život. Začal jsem sbírat jeho knihy. Později byl zakázaný a sebrané spisy mu začaly vycházet až v 60. letech, kdy se vše uvolnilo. Pochopitelně jsem četl i Bohuslava Reynka, Jaroslava Seiferta, francouzské „prokleté“ básníky, kteří byli duchovně spřízněni s Holanem. Byl jsem dokonce členem Klubu přátel poezie. Mám rád taky divadlo. Jednou jsem si dokonce zahrál v pantomimě s partou nadšenců, kterou vedl Petr Sagitarius. Premiéru jsme měli v Turecku v Ankaře. Z těch sportů kromě horolezectví mě hodně bavila i cyklistika. Jezdil jsem na horském i silničním kole. Byla nás parta 8 lidí a zajeli jsme na kolech až do Saint Tropéz. Jinak jsem jezdil spíše sám a někdy i delší trasy. Jednu dobu jsem se taky zabýval monitorováním čápů.

To musí být hodně zajímavé. Je monitorování čápů něco jako meditace u rybníka pro rybáře?

Myslím, že ta trpělivost je tam hodně podobná. Já jsem některý rok sledoval dokonce 18 hnízd. Věnoval jsem se tomu od roku 1990 do roku 2004, ale dosud jsem členem České společnosti ornitologické. Všechno jsem objížděl na kole. Mými nástroji byl fotoaparát a dalekohled. Zjišťoval jsem počet hnízd, čas přiletu, kolik mladých čapí pár vyvedl, kdy se narodilo první mládě, čas odletu. Zajímavostí je, že jako první přiletí vždy sameček. Pak musí bojovat o hnízdo s vlastními potomky někdy až do krve. Mladým se totiž nechce stavět nová hnízda a snaží se rodiče vystrnadit. Pak teprve přilítá partnerka. Čápi jsou monogamní a páří se zásadně na hnízdě. Když nasadí vejce, musí je hlídat před vránami, které by je vyklovaly. První odlétají mladí, připojí se k těm, kteří přilétají ze severu z Polska a Ukrajiny, tam je čápů nejvíc. Staří odlétají o den, dva později. Je to hodně zajímavé a moc mě to bavilo. Výsledky se posílaly celostátnímu koordinátorovi do Litomyšle. Vše se dělalo ručně, teď se fotografie posílají elektronicky a někde jsou i webkamery.

Máte nějaké sny?

Bohužel jsem se nedostal do Himalájí, to byl můj sen, pak Island nebo Azory. V mém věku už tohle riskovat nemohu.

Co vzkážete našim čtenářům?

Život je strašně nádherný, ať ho žijí.

**Děkujeme za rozhovor Irena Jurgová
(foto: archiv Igi Levák)**

KALENDÁRIUM AKCÍ

Jablunkov a okolí

ZÁŘÍ

2023

2. 9. 2023

TURISTICKÝ POCHOD MÁNESOVOU STEZKOU – 44. ROČNÍK

Pořádá: KTC Třinec

9. 9. 2023 v 7:00 hod.

BESKYDSKÝ DOGMARATON

Guty, areál PZKO, Pořádá: Michael Tomanek

2. 9. 2023 v 17:00 hod.

ZAKONČENÍ LÉTA V BELKU

Hrádek, areál Belko, Pořádá: Hospůdka a apartmán Belko

11. 9. 2023 v 18:00 hod.

VERNISÁŽ FOTOGRAFICKÉ VÝSTAVY – IGNÁCE LEVÁKA

Výstava potrvá do 5. 10. 2023, Jablunkov, JACKi, Pořádá: JACKi

2. 9. 2023 v 9:30 hod.

PÍSECKÉ DOŽÍNKY

Písek, areál Vělečské Písek, Pořádá: Obec Písek

16. 9. 2023 v 15:00 hod.

JABKOVÝ DEN

Jablunkov park A. Szpyrce, za radnicí, Pořádá: JACKi

2. 9. 2023 v 10:00 hod.

BESKYDSKÝ ŽELEZNÝ HASIČ

Aquapark Mosty u Jablunkova, Pořádá: SDH Mosty u Jablunkova

16. 9. 2023 v 12:00 hod.

KARPATSKÝ ŠERPA

Mosty u Jablunkova, hasičská zbrojnice, Pořádá: SDH Mosty u Jablunkova

2. 9. 2023 v 9:30 hod.

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA VELKÉ ŠANCE

Mosty u Jablunkova, opevnění Šance, Pořádá: GOTIC

18. 9. až 21. 9. 2023

EVROPSKÝ TÝDEN MOBILITY

Pořádá: JACKi

9. 9. 2023 v 14:00 hod.

DEN OBCE NÝDEK

Nýdek, "u požárníka", Pořádá: Obec Nýdek

23. 9. 2023

ZIYMIOKI

– SOUTĚŽ O NEJVĚTŠÍ „ZIYMIOK“
Nýdek, Dřevíonka, Pořádá: Dřevíonka Nýdek

9. 9. 2023 v 9:00 hod.

BESKYDSKÝ ŽELEZNÝ HASIČ

Návsí, areál u Požární zbrojnice, Pořádá: SDH Návsí

27. 9. 2023 v 16:00 hod.

SETKÁNÍ S JÓGOU

Jablunkov, JACKi, Pořádá: JACKi

JACKi ZPRAVODAJ - periodický tisk územního samosprávného celku, města Jablunkov. Adresa vydavatele: Jablunkovské centrum kultury a informací, p.o., Mariánské náměstí 1, 739 91 Jablunkov, IČ 47999764. Vychází měsíčně pod ev. č. MK ČR E 23799 v nákladu 2100 ks. Místo vydání JACKi Jablunkov. Odpovědná osoba: Mgr. Gabriela Niedoba, ředitelka JACKi. Příjem inzerce e-mail: jacki@jablunkov.cz, tel.: 558 358 013; redakce si vyhrazuje právo na krácení a úpravu textů. Tisk: KLEINWÄCHTER holding, s.r.o., Čajkovského 1511, 738 02 Frýdek-Místek.